

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/178/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123010162
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2123010162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jej predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 12.09.2023, č. k. 35T/5/2023-231, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.04.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom B., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou,

odsudzuje:

Podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa ruší výrok o treste odňatia slobody trestného rozkazu Okresného súdu Žilina zo dňa 30.01.2023, sp. zn. 22T/67/2022, právoplatným dňa 13.02.2023, ktorým bolo obžalovanému upustené podľa § 44 Trestného zákona od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Nitra z 21.05.2019, sp. zn. 5T/32/2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 4 (štyri) roky.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 12.09.2023, č. k. 35T/5/2023-231, uznal obžalovaného A. B. (ďalej aj obžalovaný) za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že napriek tomu, že

mu bol rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 21.05.2019, sp. zn. 5T/32/2019, právoplatným dňa 21.05.2019, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu dvadsaťštyri mesiacov, ktorý trest začal plynúť dňa 21.05.2019 a do doby výkonu ktorého sa mu nezapočítavala doba od 20.07.2019 do 20.07.2020, kedy vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, dňa 19.09.2021 v čase o 10.20 hod. v Hlohovci pri mestskej časti Šulekovo po ceste č. II/513 v smere na obec Trakovice viedol ako vodič, bez použitia bezpečnostných pásov a bez vodičského oprávnenia, ktoré mu bolo odobraté rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra zo dňa 26.06.2019, č. k. ORPZ-NR-ODI2-14/2019-VO, právoplatným dňa 14.08.2019, osobné motorové vozidlo zn. Fiat Punto, EČ: D., pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou polície Obvodného oddelenia Policajného zboru Hlohovec. Okresný súd za to obžalovaného odsúdil podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, s prihladnutím na § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v trvaní 5 (päť) rokov.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní si prokurátor i obžalovaný po porade s obhajcom ponechali lehotu na vyjadrenie k opravnému prostriedku.

Obžalovaný následne v zákonnej lehote podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku.

Odvolanie obžalovaný odôvodnil sám i prostredníctvom svojho obhajcu.

Obžalovaný v odvolaní uviedol, že policajt, ktorý ho zastavil v aute, hovoril, že zákaz činnosti mal skončený. V Českej republike je normálne, že sa opýta polície, či náhodou nemá zákaz činnosti. Nemá dobré vzťahy s riaditeľmi polície, lebo mu robili prehliadku bez prítomnosti jeho sestry a nemali ani povolenie. Žiadal v tejto súvislosti aj o odňatie a prikázanie veci inému súdu, keďže podľa jeho názoru súd nebude nestranný. Nesúhlasil ani s výškou trestu zákazu činnosti, keď bol odsúdený aj v Čechách, a zákaz činnosti nedostal navýšený. Zároveň namietal, že mu nebol preukázaný úmysel.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že rozsudok je nesprávny a nezákonný, pretože subjektívna stránka trestného činu nebola preukázaná bez dôvodných pochybností, ale bola prezumovaná. Podstata obhajoby obžalovaného spočívala v tom, že nemal vedomosť o tom, že trest zákazu činnosti stále plyní, pričom túto skutočnosť mu potvrdili aj príslušníci PZ na oddelení PZ v Hlohovci, kedy sa bol po výkone trestu odňatia slobody informovať ohľadom vodičského preukazu a rovnako túto skutočnosť neevidovali ani príslušníci PZ, ktorí obžalovaného zastavili a vykonali kontrolu. Absencia úmyselného zavinenia je tak daná nielen z hľadiska subjektívneho, ale aj objektívneho, kedy štátne orgány obžalovanému potvrdili, že zákaz činnosti uplynul. Nešlo teda len o subjektívne a účelové presvedčenie obžalovaného, ale toto mu bolo potvrdené aj štátnymi orgánmi, ktoré v evidencii žiadny trest zákazu činnosti už neevidovali. Zdôraznil, že nebol produkovaný taký dôkaz, ktorý by hodnoverne preukazoval, že obžalovaný mal vedomosť o trvaní trestu zákazu činnosti a že napriek jeho vedomosti úmyselne viedol motorové vozidlo. Takýto dôkaz súd prvej inštancie neoznačuje. On nemal dôvod pochybovať o tom, že trest zákazu činnosti plyní, keďže ani štátny orgán nemal o plynutí trestu informácie. Nesúhlasil s názorom súdu, že sa mala jeho obrana meniť, čo je nesprávne skutkové zistenie. Namietal, že rozhodnutím o odobratí vodičského oprávnenia sa nezakazuje činnosť a preto nemožno hovoriť o marení výkonu úradného rozhodnutia. V tejto veci ide o omyl skutkový, nie právny. Vedomosť sa týka trvania trestu zákazu činnosti (skutková okolnosť), nie právnych noriem. Nie je podľa neho podstatné, či žiadal o vrátenie vodičského preukazu, či sa podrobil preskúšaniu v zmysle zákona alebo či mal zadržaný vodičský preukaz, pretože sa nejedná o rozhodnutia, ktoré priamo vo výroku zakazujú činnosť viesť motorové vozidlo. Zároveň považuje výšku trestu zákazu činnosti za neprimerane prísnu, pričom doba 5 rokov nereflektuje na okolnosti prípadu. Nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie bral do úvahy napr. spôsob spáchania činu a jeho následok, keď nebolo preukázané, že by obžalovaný s vozidlom napr. ohrozoval iných účastníkov premávky, že by mal počas jazdy páchať iné priestupky, alebo že by premávku inak obmedzoval. Preukázané je, že na pokyn hliadky PZ vozidlo zastavil a riadne spolupracoval, neunikal pred hliadkou PZ, nezvyšoval neprimerane rýchlosť, jeho konaním nebola spôsobená žiadna ujma na zdraví ani na majetku. Výmeru trestu nemožno založiť výlučne na predošlej protiprávnej činnosti obžalovaného, ako to robí súd prvej inštancie, keďže zákon prikazuje prihliadať aj na iné kritériá. Odhliadnuc od toho, že počas výkonu trestu odňatia slobody trest zákazu činnosti neplyní, počas tejto doby aj tak fakticky nebude môcť viesť motorové vozidlo, teda je názoru, že aj dĺžka nepodmienečného trestu odňatia slobody môže mať vplyv na určenie výmery trestu zákazu činnosti, ktorý sa mu popri treste odňatia slobody ukladá. Vzhľadom na uvedené potom obžalovaný žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie.

Za účelom prejednanja odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 23.04.2024, na ktorý sa dostavili prokurátor, obžalovaný a jeho obhajca. Prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že odvolanie obžalovaného považuje za nedôvodné a navrhuje ho zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku. K námietke obžalovaného, že sa vedie konanie na ústavnom súde uviedol, že túto považuje za bezpredmetnú a pokiaľ ide o návrh na odňatie a prikázanie veci, tak upozornil, že vzhľadom na jej obsah sa o ňom nekoná. Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava písomne odôvodneného odvolania a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, resp. ak by bol súd toho názoru, že vina obžalovaného je preukázaná, aby trest zákazu činnosti skrátil na dobu tri roky. Obžalovaný uviedol, aby súd zväžil jeho argumenty, zrušil zákaz činnosti, dal mu dostačujúci trest a uložil mu súhrnný trest.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal

postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné (z časti).

Pokiaľ ide o návrh na odňatie a prikázanie veci, treba na začiatku uviesť, že tento návrh zo strany obžalovaného bol absolútne bezobsažný, namietal len nespravodlivé vyšetrovanie, s čím sa odvolací súd nestotožnil a pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti, tak žiadne zákonné ustanovenie neudáva súdu povinnosť prerušiť konanie z uvedeného dôvodu a preto odvolaciemu súdu nebránilo nič, aby pristúpil k prejednaniu odvolania podaného obžalovaným.

K výroku o vine

Odvolacím prieskumom krajský súd zistil, že okresný súd postupoval v procese dokazovania v súlade s Trestným poriadkom, že vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, že vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne záveru, že žalovaný skutok sa stal spôsobom opísaným v skutkovej vety výroku o vine a že ho spáchal obžalovaný.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku následne okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé aj to, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Krajský súd si preto túto časť odôvodnenia v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na ňu poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

Súčasne krajský súd na tomto mieste pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky, tak obžalovaný sa mylí pokiaľ má za to, že maril rozhodnutie o odobratí vodičského preukazu. Zo skutkovej vety výroku o vine napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 21.05.2019, sp. zn. 5T/32/2019 mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, pričom len rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Nitra mu bolo odobraté vodičské oprávnenie.

Aj podľa názoru krajského súdu obrana obžalovaného, že nemal vedomosť o zákaze činnosti, je účelová. V čase vedenia motorového vozidla dňa 19.09.2021 nedisponoval vodičským oprávnením a o uložení trestu zákazu činnosti vedel, keďže rozhodnutie okresného súdu dňa 21.05.2019 nadobudlo právoplatnosť. V ostatnom sa okresný súd správne vysporiadal s obranou obžalovaného.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky obžalovaného, ich podstata spočívala v kritike spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy. V odvolaní následne obžalovaný polemizoval s odôvodnením rozsudku a presadzoval vlastnú verziu, ktorá je založená na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov. Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnúť

rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia.

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Z prezentovaných dôvodov vyhodnotil krajský súd odvolanie obžalovaného voči výroku o vine napadnutého rozsudku ako nedôvodné.

K výroku o treste

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku v bode 24 vôbec nestotožnil. Tvrdenie súdu (s ktorým sa prokurátor naopak zrejme stotožnil, keďže odvolanie nepodal), že nie je možné v tejto veci ukladať súhrnný trest, pretože nedošlo k uloženiu žiadneho trestu, keďže Okresný súd Žilina vo veci pod sp. zn. 22T/67/2022 upustil od uloženia ďalšieho trestu, nie je správne. Okresný súd neponúkol k tejto úvahe žiadne vysvetlenie. Aj v prípade upustenia od uloženia ďalšieho trestu sa obžalovanému ukladá trest, a súd rozhodne vtedy tak, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Preto úvaha okresného súdu nemá oporu v zákone a už vôbec nie v gramatickom výklade.

Krajský súd u obžalovaného preskúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a zistil u neho dve priťažujúce okolnosti, že už bol v minulosti za trestný čin odsúdený (§37 písm. m) Trestného zákona) a že spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h) Trestného zákona) a zároveň nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Krajský súd tak mal po správnom a pri prevahe priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby 6 mesiacov o jednu tretinu, t. j. na 16 mesiacov a obžalovanému ukladať súhrnný trest odňatia slobody v rozpätí od 16 mesiacov do 36 mesiacov. Avšak pre absenciu odvolania zo strany prokurátora v neprospech obžalovaného (z nepochopiteľných dôvodov) krajský súd nemohol obžalovanému rešpektujúc zásadu zákazu reformatio in peius (zásada zákazu zmeny k horšiemu) uložiť zákonný trest, pokiaľ ide o jeho výmeru. A tak krajskému súdu nezostávalo nič iné ako uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody (len) vo výmere 10 mesiacov.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa ust. § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

V súlade s § 42 ods. 2 Trestného zákona odvolací súd zrušil výrok o treste odňatia slobody trestného rozkazu Okresného súdu Žilina zo dňa 30.01.2023, sp. zn. 22T/67/2022, právoplatným dňa 13.02.2023, ktorým bolo obžalovanému upustené podľa § 44 Trestného zákona od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Nitra z 21.05.2019, sp. zn. 5T/32/2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Keďže obžalovaný spáchal trestný čin v súvislosti s vedením motorového vozidla, krajský súd mu uložil zároveň aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 4 rokov, ktorého výmeru považoval za primeranú okolnostiam prípadu (na rozdiel od okresného súdu, ktorý mal názor, že je potrebné obžalovanému uložiť tento druh trestu až vo výmere 5 rokov).

Záverečné zhrnutie

Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výrokoch tohto rozsudku krajského súdu.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.